

¹Und über eine lange Zeit kam das Wort des HERRN zu Elia, im dritten Jahr, und sprach: Gehe hin und zeige dich Ahab, daß ich regnen lasse auf Erden.²Und Elia ging hin, daß er sich Ahab zeigte. Es war aber eine große Teuerung zu Samaria.³Und Ahab rief Obadja, seinen Hofmeister. (Obadja aber fürchtete den HERRN sehr.⁴Denn da Isebel die Propheten des HERRN ausrottete, nahm Obadja hundert Propheten und versteckte sie in Höhlen, hier fünfzig und da fünfzig, und versorgte sie mit Brot und Wasser.)⁵So sprach nun Ahab zu Obadja: Zieh durchs Land zu allen Wasserbrunnen und Bächen, ob wir möchten Heu finden und die Rosse und Maultiere erhalten, daß nicht das Vieh alles umkomme.⁶Und sie teilten sich ins Land, daß sie es durchzogen. Ahab zog allein auf einem Wege und Obadja auch allein den andern Weg.⁷Da nun Obadja auf dem Wege war, siehe, da begegnete ihm Elia; und er erkannte ihn, fiel auf sein Antlitz und sprach: Bist du nicht mein Herr Elia?⁸Er sprach: Ja. Gehe hin und sage deinem Herrn: Siehe, Elia ist hier!⁹Er aber sprach: Was habe ich gesündigt, daß du deinen Knecht willst in die Hände Ahabs geben, daß er mich töte?¹⁰So wahr der HERR, dein Gott, lebt, es ist kein Volk noch Königreich, dahin mein Herr nicht gesandt hat, dich zu suchen; und wenn sie sprachen: Er ist nicht hier, nahm er einen Eid von dem Königreich und Volk, daß man dich nicht gefunden hätte.¹¹Und du sprichst nun: Gehe hin, sage deinem Herrn: Siehe, Elia ist hier!¹²Wenn ich nun hinginge von dir, so würde dich der Geist des HERRN wegnehmen, weiß nicht,

¹وَعَدَ أَبَامَ كَثِيرَةً كَانَ كَلَامُ الرَّبِّ إِلَى إِيلِيَّا فِي السَّنَةِ الثَّالِثَةِ، أَذْهَبَ وَتَرَاءَ لَأَحَابَ فَأَعْطَيْهِ مَطَرًا عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ. ²فَذَهَبَ إِيلِيَّا لِيَتَرَاءَى لَأَحَابَ. وَكَانَ الْجُوعُ شَدِيدًا فِي السَّامِرَةِ. ³فَدَعَا أَحَابُ عُوبَدِيَّا الَّذِي عَلَى الْبَيْتِ وَكَانَ عُوبَدِيَّا يَخْشَى الرَّبَّ جِدًّا. ⁴وَكَانَ جَبْتًا قَطَعَتْ إِبْرَائِيلُ أَنْبِيَاءَ الرَّبِّ أَنْ عُوبَدِيَّا أَخَذَ مِئَةَ تَبِيٍّ وَخَبَأَهُمْ خَمْسِينَ رَجُلًا فِي مَعَارَةٍ وَعَالَهُمْ يَخْزِرٌ وَمَاءٌ. ⁵وَقَالَ أَحَابُ لِعُوبَدِيَّا، أَذْهَبْ فِي الْأَرْضِ إِلَى جَمِيعِ عُيُونِ الْمَاءِ وَإِلَى جَمِيعِ الْأُودِيَةِ، لَعَلَّنَا تَجِدُ عُشْبًا فَتُخَيِّبَ الْحَيْلَ وَالْبَعَالَ وَلَا نُعْذَمَ الْبَهَائِمُ كُلُّهَا. ⁶فَقَسَمَا بَيْنَهُمَا الْأَرْضَ لِيُعْبَرَا بِهَا. فَذَهَبَ أَحَابُ فِي طَرِيقٍ وَاحِدٍ وَخَذَهُ، وَذَهَبَ عُوبَدِيَّا فِي طَرِيقٍ آخَرَ وَخَذَهُ. ⁷وَفِيمَا كَانَ عُوبَدِيَّا فِي الطَّرِيقِ إِذَا بِإِيلِيَّا قَدْ لَقِيَهُ. فَعَرَفَهُ وَخَرَّ عَلَى وَجْهِهِ وَقَالَ، أَأَنْتَ هُوَ سَيِّدِي إِيلِيَّا. ⁸فَقَالَ لَهُ، أَتَا هُوَ. أَذْهَبَ وَقُلْ لِسَيِّدِكَ، هُوَذَا إِيلِيَّا. ⁹فَقَالَ، مَا هِيَ حَظَّتِي حَتَّى إِنَّكَ تَدْفَعُ عَبْدَكَ لِيَدِ أَحَابَ لِيُمِيتَنِي. ¹⁰حَتَّى هُوَ الرَّبُّ إِنْ هَكَذَا لَمْ تَجِدْ أَمَّهُ وَلَا مَمْلَكَةَ لَمْ يُرْسِلْ سَيِّدِي إِلَيْهَا لِيُقَشِّشَ عَلَيْكَ، وَكَانُوا يَقُولُونَ، إِنَّهُ لَا يُوْجَدُ. ¹¹وَكَانَ يَسْتَخْلِفُ الْمَمْلَكَةَ وَالْأَمَّةَ أَنَّهُمْ لَمْ يَجِدُوهُ. ¹²وَالآنَ أَنْتَ تَقُولُ، أَذْهَبَ قُلْ لِسَيِّدِكَ هُوَذَا إِيلِيَّا. ¹³وَتَكُونُ إِذَا انْطَلَقْتُ مِنْ عِنْدِكَ أَنْ رُوحَ الرَّبِّ يَحْمِلُكَ إِلَى حَيْثُ لَا أَعْلَمُ. ¹⁴فَإِذَا أَتَيْتُ وَأَخْبَرْتُ أَحَابَ وَلَمْ يَجِدْكَ فَإِنَّهُ يَقْتُلَنِي. وَأَنَا عَبْدُكَ أَحْشَى الرَّبَّ مُنْذُ صَبَاحٍ. ¹⁵أَلَمْ يُخَبِّرْ سَيِّدِي بِمَا فَعَلْتُ حِينَ قَتَلْتُ إِبْرَائِيلَ أَنْبِيَاءَ الرَّبِّ، إِذْ خَبَأْتُ مِنْ أَنْبِيَاءِ الرَّبِّ مِئَةَ رَجُلٍ، خَمْسِينَ خَمْسِينَ رَجُلًا فِي مَعَارَةٍ وَعَلَتْهُمْ يَخْزِرٌ وَمَاءٌ. ¹⁶وَأَنْتَ الْآنَ تَقُولُ، أَذْهَبَ قُلْ لِسَيِّدِكَ، هُوَذَا إِيلِيَّا. ¹⁷فَقِيلَ لِي. ¹⁸فَقَالَ إِيلِيَّا، حَتَّى هُوَ رَبُّ الْجُنُودِ الَّذِي أَنَا وَاقِفٌ أَمَامَهُ، إِنِّي الْيَوْمَ أَتَرَاءَى لَهُ. ¹⁹فَذَهَبَ عُوبَدِيَّا لِلِقَاءِ أَحَابَ وَأَخْبَرَهُ، فَسَارَ أَحَابُ لِلِقَاءِ إِيلِيَّا. ²⁰وَلَمَّا رَأَى أَحَابُ إِيلِيَّا قَالَ لَهُ أَحَابُ، أَأَنْتَ هُوَ مُكَدَّرُ إِسْرَائِيلَ. ²¹فَقَالَ، لَمْ أَكْذُرْ إِسْرَائِيلَ، بَلْ أَنْتَ وَبَيْتُ أَبِيكَ يَتَرَكُكُمْ وَصَايَا الرَّبِّ وَيُسِيرُكَ وَرَاءَ الْبُعْلِيمِ. ²²فَالآنَ أُرْسِلُ وَاجْمَعْ إِلَيَّ كُلَّ إِسْرَائِيلَ إِلَى جَبَلِ الْكَزْمَلِ وَأَنْبِيَاءَ الْبُعْلِ أَرْبَعِ الْمِئَةِ وَالْخَمْسِينَ، وَأَنْبِيَاءَ السَّوَارِي أَرْبَعِ الْمِئَةِ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ عَلَى مَائِدَةِ إِبْرَائِيلَ. ²³فَأُرْسِلُ أَحَابُ إِلَى جَمِيعِ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَجَمَعَ الْأَنْبِيَاءَ إِلَى جَبَلِ الْكَزْمَلِ. ²⁴فَتَقَدَّمَ إِيلِيَّا إِلَى جَمِيعِ السَّعْبِ وَقَالَ، حَتَّى مَتَى تَعْزُجُونَ بَيْنَ الْفِرْقَتَيْنِ. إِنْ كَانَ الرَّبُّ هُوَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوهُ، وَإِنْ كَانَ

wohin; und wenn ich dann käme und sagte es Ahab an und er fände dich nicht, so erwürgte er mich. Aber dein Knecht fürchtet den HERRN von seiner Jugend auf.¹³ Ist's meinem Herrn nicht angesagt, was ich getan habe, da Isebel die Propheten des HERR erwürgte? daß ich der Propheten des HERRN hundert versteckte, hier fünfzig und da fünfzig, in Höhlen und versorgte sie mit Brot und Wasser?¹⁴ Und du sprichst nun: Gehe hin, sage deinem Herrn: Elia ist hier! daß er mich erwürge.¹⁵ Elia sprach: So wahr der HERR Zebaoth lebt, vor dem ich stehe, ich will mich ihm heute zeigen.¹⁶ Da ging Obadja hin Ahab entgegen und sagte es ihm an. Und Ahab ging hin Elia entgegen.¹⁷ Und da Ahab Elia sah, sprach Ahab zu ihm: Bist du, der Israel verwirrt?¹⁸ Er aber sprach: Ich verwirre Israel nicht, sondern Du und deines Vaters Haus, damit daß ihr des HERRN Gebote verlassen habt und wandelt Baalim nach.¹⁹ Wohlan, so sende nun hin und versammle zu mir das ganze Israel auf den Berg Karmel und die vierhundertfünfzig Propheten Baals, auch die vierhundert Propheten der Aschera, die vom Tisch Isebels essen.²⁰ Also sandte Ahab hin unter alle Kinder Israel und versammelte die Propheten auf den Berg Karmel.²¹ Da trat Elia zu allem Volk und sprach: Wie lange hinkt ihr auf beide Seiten? Ist der HERR Gott, so wandelt ihm nach; ist's aber Baal, so wandelt ihm nach. Und das Volk antwortete ihm nichts.²² Da sprach Elia zum Volk: Ich bin allein übriggeblieben als Prophet des HERRN; aber der Propheten Baals sind vierhundertfünfzig Mann.²³ So

الْبَعْلُ قَاتِبَعُوهُ. فَلَمْ يُجِبْهُ الشَّعْبُ بِكَلِمَةٍ. ثُمَّ قَالَ إِيلِيَّا لِلشَّعْبِ، أَنَا بَقِيْتُ نَبِيًّا لِلرَّبِّ وَوَحْدِي، وَأَنْبِيَاءُ الْبَعْلِ أَرْبَعٌ مِائَةٌ وَخَمْسُونَ رَجُلًا. وَلْيُعْطُوا تَوْرَتِي، فَيُخْتَارُوا لِأَنْفُسِهِمْ تَوْرًا وَاحِدًا وَيُقَطَّعُوهُ وَيَضَعُوهُ عَلَى الْحَطَبِ، وَلَكِنْ لَا يَضَعُوا تَوْرًا. وَأَنَا أَقْرُبُ التَّوْرَ الْآخَرَ وَأَجْعَلُهُ عَلَى الْحَطَبِ، وَلَكِنْ لَا أَضَعُ تَوْرًا.²⁴ ثُمَّ تَدْعُونَ بِاسْمِ إِلَهَيْكُمْ وَأَنَا أَدْعُو بِاسْمِ الرَّبِّ. وَالإِلَهَ الَّذِي يُجِيبُ بِتَارٍ فَهُوَ إِلَهُ. فَأَحْبَبَ جَمِيعُ الشَّعْبِ، الْكَلَامَ حَسَنًا. فَقَالَ إِيلِيَّا لَأَنْبِيَاءِ الْبَعْلِ، اخْتَارُوا لِأَنْفُسِكُمْ تَوْرًا وَاحِدًا وَقَرُّبُوا أَوَّلًا، لِأَنَّكُمْ أَنْتُمْ الْأَكْثَرُ، وَادْعُوا بِاسْمِ إِلَهَيْكُمْ، وَلَكِنْ لَا تَضَعُوا تَوْرًا.²⁶ فَأَخَذُوا التَّوْرَ الَّذِي أُعْطِيَ لَهُمْ وَقَرَّبُوهُ، وَدَعَوْا بِاسْمِ الْبَعْلِ مِنَ الصَّبَاحِ إِلَى الظَّهْرِ، بَا بَعْلُ أَجِئْنَا. فَلَمْ يَكُنْ صَوْتُ وَلَا مُجِيبٌ. وَكَانُوا يَرْفُضُونَ حَوْلَ الْمَذْبَحِ الَّذِي عُمِلَ.²⁷ وَعِنْدَ الظَّهْرِ سَخَّرَ بِهِمْ إِيلِيَّا وَقَالَ، ادْعُوا بِصَوْتٍ عَالٍ لِأَنَّهُ إِلَهُ. لَعَلَّهُ مُسْتَعْرِقٌ أَوْ فِي خَلْوَةٍ أَوْ فِي سَفَرٍ، أَوْ لَعَلَّهُ تَائِمٌ قَبِيلَتِهِ. فَصَرَخُوا بِصَوْتٍ عَالٍ، وَتَقَطَّعُوا خَسَبَ عَادَتِهِمْ بِالسُّيُوفِ وَالرَّمَاخِ حَتَّى سَالَ مِنْهُمْ الدَّمُ.²⁹ وَلَمَّا حَارَ الظَّهْرُ وَتَبَّأُوا إِلَى جِبِنِ إِصْعَادِ التَّقْدِمَةِ، وَلَمْ يَكُنْ صَوْتُ وَلَا مُجِيبٌ وَلَا مُضَعٌ.³⁰ قَالَ إِيلِيَّا لَجَمِيعِ الشَّعْبِ، تَقَدَّمُوا إِلَيَّ. فَتَقَدَّمَ جَمِيعُ الشَّعْبِ إِلَيْهِ. فَرَمَوْا مَذْبَحَ الرَّبِّ الْمُنْهَدِمَ.³¹ ثُمَّ أَخَذَ إِيلِيَّا اثْنَيْ عَشَرَ حَجَرًا، يَعْدِدُ أَسْبَاطَ بَنِي يَعْقُوبَ الَّذِي كَانَ كَلَامُ الرَّبِّ إِلَيْهِ، إِسْرَائِيلَ يَكُونُ اسْمُكَ³² وَبَنَى الْجِبَارَةَ مَذْبَحًا بِاسْمِ الرَّبِّ، وَعَمِلَ قِنَاءَةً حَوْلَ الْمَذْبَحِ تَسَعُ كَيْلَتَيْنِ مِنَ الْبُرِّ.³³ ثُمَّ رَتَّبَ الْحَطَبَ وَقَطَعَ التَّوْرَ وَوَضَعَهُ عَلَى الْحَطَبِ وَقَالَ، اامْلُوا أَرْبَعَ جَرَّاتٍ مَاءً وَضُبُّوا عَلَى الْمُخْرِقَةِ وَعَلَى الْحَطَبِ.³⁴ ثُمَّ قَالَ، تَنُوءُوا فَتَنُوءُوا. وَقَالَ، تَلْنُوءُوا فَتَلْنُوءُوا.³⁵ فَجَرَى الْمَاءُ حَوْلَ الْمَذْبَحِ وَامْتَلَأَتِ الْقِنَاءَةُ أَيْضًا مَاءً.³⁶ وَكَانَ عِنْدَ إِصْعَادِ التَّقْدِمَةِ أَنَّ إِيلِيَّا النَّبِيَّ تَقَدَّمَ وَقَالَ، أَيُّهَا الرَّبُّ إِلَهُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَإِسْرَائِيلَ، لِيُعْلَمَ الْيَوْمَ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ فِي إِسْرَائِيلَ، وَأَنِّي أَنَا عَبْدُكَ، وَبِأَمْرِكَ قَدْ فَعَلْتُ كُلَّ هَذِهِ الْأُمُورِ.³⁷ اسْتَجِيبْنِي يَا رَبُّ اسْتَجِيبْنِي، لِيُعْلَمَ هَذَا الشَّعْبُ أَنَّكَ أَنْتَ الرَّبُّ إِلَهُ، وَأَنَّكَ أَنْتَ حَوَّلْتَ قُلُوبَهُمْ رُجُوعًا.³⁸ فَسَقَطَتْ نَارُ الرَّبِّ وَوَأْكَلَتِ الْمُخْرِقَةُ وَالْحَطَبَ وَالْجِبَارَةَ وَالتَّرَابَ، وَلَحَسَتِ الْمِيَاهُ الَّتِي فِي الْقِنَاءَةِ.³⁹ فَلَمَّا رَأَى جَمِيعُ الشَّعْبِ ذَلِكَ سَقَطُوا عَلَى وُجُوهِهِمْ وَقَالُوا، الرَّبُّ هُوَ اللَّهُ. الرَّبُّ هُوَ اللَّهُ.⁴⁰ فَقَالَ لَهُمْ إِيلِيَّا، أَمْسِكُوا أَنْبِيَاءَ الْبَعْلِ وَلَا يُعْلِثَ

gebt uns zwei Farren und laßt sie erwählen einen Farren und ihn zerstückten und aufs Holz legen und kein Feuer daran legen; so will ich den andern Farren nehmen und aufs Holz legen und auch kein Feuer daran legen.²⁴ So rufet ihr an den Namen eures Gottes, und ich will den Namen des HERRN anrufen. Welcher Gott nun mit Feuer antworten wird, der sei Gott. Und das ganze Volk antwortete und sprach: Das ist recht.²⁵ Und Elia sprach zu den Propheten Baals: Erwählt ihr einen Farren und richtet zu am ersten, denn euer ist viel; und ruft eures Gottes Namen an und legt kein Feuer daran.²⁶ Und sie nahmen den Farren, den man ihnen gab, und richteten zu und riefen an den Namen Baals vom Morgen bis an den Mittag und sprachen: Baal, erhöre uns! Aber es war da keine Stimme noch Antwort. Und sie hinkten um den Altar, den sie gemacht hatten.²⁷ Da es nun Mittag ward, spottete ihrer Elia und sprach: Ruft laut! denn er ist ein Gott; er dichtet oder hat zu schaffen oder ist über Feld oder schläft vielleicht, daß er aufwache.²⁸ Und sie riefen laut und ritzten sich mit Messern und Pfriemen nach ihrer Weise, bis daß ihr Blut herabfloß.²⁹ Da aber Mittag vergangen war, weissagten sie bis um die Zeit, da man Speisopfer tun sollte; und da war keine Stimme noch Antwort noch Aufmerken.³⁰ Da sprach Elia zu allem Volk: Kommt her, alles Volk zu mir! Und da alles Volk zu ihm trat, baute er den Altar des HERRN wieder auf, der zerbrochen war,³¹ und nahm zwölf Steine nach der Zahl der Stämme der Kinder Jakobs (zu welchem das Wort des HERRN redete und

مِنْهُمْ رَجُلٌ. فَأَمَسَكُوهُمْ، فَتَرَلَّ بِهِمْ إِيْلَيَّا إِلَى تَهْرِ قَيْشُونَ وَدَبَّحَهُمْ هُنَاكَ.⁴¹ وَقَالَ إِيْلَيَّا لِأَخَابَ، اصْعَدْ كُلَّ وَاشْرَبْ، لِأَنَّهُ جَسُّ دَوِيٍّ مَطَرٍ. فَصَعِدَ أَخَابُ لِيَاكُلَ وَبَشَرَبَ، وَأَمَّا إِيْلَيَّا فَصَعِدَ إِلَى رَأْسِ الْكَرْمَلِ وَخَرَّ إِلَى الْأَرْضِ، وَجَعَلَ وَجْهَهُ بَيْنَ رُكْبَتَيْهِ.⁴³ وَقَالَ لِعُلَامِيهِ، اصْعَدْ تَطْلُعَ نَحْوِ الْبَحْرِ. فَصَعِدَ وَتَطْلُعَ وَقَالَ، لَيْسَ شَيْءٌ. فَقَالَ، اذْجِعْ سَبْعَ مَرَّاتٍ.⁴⁴ وَفِي الْمَرَّةِ السَّابِعَةِ قَالَ، هُوَذَا غَيْمَةٌ صَغِيرَةٌ قَدْزُ كَفَّ إِنْسَانٌ صَاعِدَةً مِنَ الْبَحْرِ. فَقَالَ، اصْعَدْ قُلَّ لِأَخَابَ، أَشَدُّدُ وَانْزِلْ لَنَا يَمْتَعَلَكُ الْمَطَرُ.⁴⁵ وَكَانَ مِنْ هُنَا إِلَى هُنَا أَنَّ السَّمَاءَ اسْوَدَّتْ مِنَ الْغَيْمِ وَالرَّيْحِ، وَكَانَ مَطَرٌ عَظِيمٌ. فَكَرِبَ أَخَابُ وَمَضَى إِلَى يَزْرَعِيلَ.⁴⁶ وَكَانَتْ يَدُ الرَّبِّ عَلَى إِيْلَيَّا، فَشَدَّ حَقْوِيهِ وَرَكَضَ أَمَامَ أَخَابَ حَتَّى تَجِيءَ إِلَى يَزْرَعِيلَ.

sprach: Du sollst Israel heißen),³² und baute mit den Steinen einen Altar im Namen des HERRN und machte um den Altar her eine Grube, zwei Kornmaß weit,³³ und richtete das Holz zu und zerstückte den Farren und legte ihn aufs Holz³⁴ und sprach: Holt vier Kad Wasser voll und gießt es auf das Brandopfer und aufs Holz! Und sprach: Tut's noch einmal! Und sie taten's noch einmal. Und er sprach: Tut's zum drittenmal! Und sie taten's zum drittenmal.³⁵ Und das Wasser lief um den Altar her, und die Grube ward auch voll Wasser.³⁶ Und da die Zeit war, Speisopfer zu opfern, trat Elia, der Prophet, herzu und sprach: HERR, Gott Abrahams, Isaaks und Israels, laß heute kund werden, daß du Gott in Israel bist und ich dein Knecht, und daß ich solches alles nach deinem Wort getan habe!³⁷ Erhöre mich HERR, erhöre mich, daß dies Volk wisse, daß du, HERR, Gott bist, daß du ihr Herz darnach bekehrst!³⁸ Da fiel das Feuer des HERRN herab und fraß Brandopfer, Holz, Steine und Erde und leckte das Wasser auf in der Grube.³⁹ Da das alles Volk sah, fiel es auf sein Angesicht und sprach: Der HERR ist Gott, der HERR ist Gott!⁴⁰ Elia aber sprach zu ihnen: Greift die Propheten Baals, daß ihrer keiner entrinne! und sie griffen sie. Und Elia führte sie hinab an den Bach Kison und schlachtete sie daselbst.⁴¹ Und Elia sprach zu Ahab: Zieh hinauf, iß und trink; denn es rauscht, als wollte es sehr regnen.⁴² Und da Ahab hinaufzog, zu essen und zu trinken, ging Elia auf des Karmels Spitze und bückte sich zur Erde und tat sein Haupt zwischen seine Kniee⁴³ und

sprach zu seinem Diener: Geh hinauf und schau zum Meer zu! Er ging hinauf und schaute und sprach: Es ist nichts da. Er sprach: Geh wieder hin siebenmal!⁴⁴ Und beim siebentenmal sprach er: Siehe, es geht eine kleine Wolke auf aus dem Meer wie eines Mannes Hand. Er sprach: Geh hinauf und sage Ahab: Spanne an und fahre hinab, daß dich der Regen nicht ergreife!⁴⁵ Und ehe man zusah, ward der Himmel schwarz von Wolken und Wind, und kam ein großer Regen. Ahab aber fuhr und zog gen Jesreel.⁴⁶ Und die Hand des HERRN kam über Elia, und er gürtete seine Lenden und lief vor Ahab hin, bis er kam gen Jesreel.